

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (21-5-2023)

(Ίωαν. 9, 1-38)

«Ὁ δὲ ἔφη “Πιστεύω, Κύριε” καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ». (στ. 38)

Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, τὸν ὁποῖο θεράπευσε ὁ Κύριος, φωτισθεῖς ἀπὸ τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ, εἶπε στοῦ Χριστοῦ: «Πιστεύω Κύριε, μέ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ προσεκύνησεν Αὐτόν», ὡς ἀπεσταλμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Στοῦ θαῦμα αὐτό, ὁ Κύριος, παίρνει ἐνεργό μέρος. Δέν τόν θεράπευσε μόνο μέ τό λόγο Του καὶ τὴν προσταγή του, ἀλλά, ἀφοῦ τόν εὐσπλαγχνίστηκε: «ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐκ τοῦ πτύσματος, ἐποίησεν πηλόν καὶ ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε: “Πήγαινε νά νιφθεῖς στήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ”. Ὁ τυφλός, ὑπήκουσεν προθύμως, ἐνίφθη καὶ ἀμέσως ἠγεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοί αὐτοῦ» (στ. 6,7). Τό Σιλωάμ, ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος.

Εἶναι ἐξαιρετικό το θαῦμα, γιατί τά βλέφαρα τοῦ τυφλοῦ ἦταν κλεισμένα καὶ δέν εἶχε ἀκουστεῖ πότε ὅτι κάποιος θεράπευσε τοὺς ὀφθαλμούς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέει, ὅτι: «Τό θαῦμα αὐτό εἶναι μιά ἄλλη ἀπόδειξη, ὅτι ὑπεράνω των προφητῶν καὶ τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μόνο στοῦ Χριστοῦ ἐνώνονται ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ ἐξουσία, ὅπου κανεῖς ἄλλος τῶν Ἁγίων εἶχε ποτέ».

Οἱ μαθητές ρώτησαν τόν Κύριο: «Διδάσκαλε, ποιός ἀμάρτησε, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, γιά νά γεννηθεῖ τυφλός;». Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Κύριος εἶναι, ὅτι: «Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἀλλά γεννήθηκε τυφλός γιά νά φανερωθοῦν, τά ἔργα τοῦ Θεοῦ» (στ. 3). Ἔτσι, ὁ τυφλός, γίνεται ἡ αἰτία, γιά νά φανεῖ στοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἀληθινός Θεός, ὥστε οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν στοῦ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας, νά πιστεύσουν στοῦ Χριστοῦ γιά τὴν ψυχική τους σωτηρία.

Δυστυχῶς καὶ σήμερα ἐπικρατεῖ σέ ἀρκετούς ἀπό μας, ἡ ἰδέα, ὅτι ὅταν ὑποφέρουμε ἀπὸ ὁποιαδήποτε συμφορὰ, ἢ ἀσθένεια, μᾶς τιμωρεῖ ὁ Θεός καὶ πολλές φορές ἐκφράζουμε ἀγανάκτηση κατά τοῦ Θεοῦ. Κατά τοὺς Ἁγ. Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, «Θά πρέπει ν' ἀντιμετωπίζουμε τίς θλίψεις καὶ τά βάσανα τῆς ζωῆς καὶ ὅλες τίς δυσκολίες, μέ πίστη στοῦ Θεοῦ καὶ μέ μεγάλη ὑπομονή». Ὁ Ἁπ. Παῦλος γιά τὴ θλίψη λέει: «Ἡ θλίψις

ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, Δηλαδή, δέν ἐντροπιάζει καί δέν ἀπογοητεύει αὐτόν πού τήν ἔχει» (Ρωμ. 5, 3-5).

Τό ὅτι ὁ τυφλός, ἀνέβλεψε σωματικῶς, δέν ἔχει μεγάλη σημασία. Μεγάλη σημασία ἔχει τό γεγονός, ὅτι ὁ τυφλός βρῆκε τό φυσικό φῶς του, ἀλλά, καί τό πνευματικό. Ἔτσι γνώρισε τό Χριστό καί πίστεψε σ' αὐτόν. Ὅχι μόνο πίστεψε στά λόγια του, ἀλλά Τόν προσκύνησε, γιά ν' ἀποδείξει τήν ὑποταγή του στό Θεῖο θέλημα καί τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Γιά τό λόγο αὐτό, καί ὁμολόγησε καί τή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, στούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι ἀντί νά χαροῦν γιά τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ, μέ φθόνο, κατηγορήσαν τό Χριστό, ἐπειδή ἔκανε τό θαῦμα τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Ὁ Κύριος, μεταχειρίζεται τήν τύφλωση τοῦ τυφλοῦ, γιά νά διδάξει, ὅτι θά πρέπει νά διακρίνουμε ἐκείνους πού βλέπουν σωματικά, ἀπό ἐκείνους πού βλέπουν ψυχικά. Νά μᾶς διδάξει, ὅτι ὑπάρχουν δύο φῶτα. Τό ὕλικό καί τό πνευματικό φῶς. Οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νά κακολογήσουν τόν Κύριο, ἐπειδή ἔκανε τό Θαῦμα τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἦταν πιά τυφλοί ἀπό τόν τυφλό τῆς περικοπῆς. Ὁ τυφλός, εἶδε τό γεγονός ἀπό τήν οὐσιαστική του μορφή καί ἔτσι γνώρισε τό ἀληθινό φῶς, ἐνῶ ἐκεῖνοι, τυφλωμένοι ἀπό τό πάθος τῆς κακίας τους. Ζοῦσαν μέσα στό σκοτάδι τῆς ἐχθρας, μέ κλεισμένα τά μάτια τῆς ψυχῆς τους καί αὐτό, ἐπειδή, δέν ἤθελαν νά χάσουν τήν ἐξουσία τους καί τά ἀξιώματά τους. Ἦταν τυφλωμένοι ἀπό τό προσωπικό τους συμφέρον.

Τέτοιοι τυφλοί, ψυχικά, εἶναι ἀρκετοί ἀνάμεσά μας, οἱ ὁποῖοι μέ τίς ψεύτικες διδασκαλίες τους, προσπαθοῦν νά ὀδηγήσουν καί ἄλλους στό σκοτάδι τῆς ἀπιστίας. Τέτοιοι εἶναι οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί ἄλλοι διδάσκαλοι προτεσταντικῶν ἀποχρώσεων. Γι' αὐτούς, ὁ Χριστός εἶπε, τά «Οὐαί»: «Οὐαί, ὑμῖν, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι..... τυφλοί.... Ὁδηγοί...» (Ματθ., 23,13). Τυφλωμένοι ψυχικά, εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νά λύσουν τά προβλήματα τῆς κοινωνίας μέ θεωρίες πού ἱκανοποιοῦν μόνο τή λογική, χωρίς νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψη τους τίς ἠθικές ἀξίες τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, πού ἐρμηνεύεται, «ἀπεσταλμένος», σήμαινε τόν Ἰησοῦ, γιατί Αὐτός εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος ἀπό τό Θεό Πατέρα, ὅπως ὁμολόγησε ὁ Κύριος, στούς μαθητές Του, «καθώς

ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰωαν. 20, 21). Ὁ τυφλός, ἦταν σύμβολο τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἡ ὁποία γιὰ τὴν ἁμαρτία στερήθηκε τὸ πνευματικὸ φῶς. Λάτρευσε τὴν κτίση παρὰ τὸν κτίσαντα. Φωτίστηκε ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὕδατα, τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, προτυπώνουν, τὸ ὕδωρ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖο καθαρίζει τὴν ἁμαρτία καὶ μᾶς ντύνει μὲ τὸ φωτισμὸ τῆς Θείας Χάρης καὶ γι' αὐτὸ τὸ μυστήριον ὀνομάζεται Φῶτισμα. Νίφθηκε, λοιπόν, ὁ τυφλός στὴν κολυμβήθρα καὶ ἐπέστρεψε ὄχι τυφλός, ἀλλὰ ὑγιής καὶ «Βλέπων».

Ὁ Χριστός, ἦλθε γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸ σκοτάδι τῆς, προσφέροντάς του τὸ φῶς τῆς Ζωῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος, πού εἶναι ὁ Χριστός. Εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι σάν τὸ θεραπευμένο ἐκ γενετῆς τυφλό, ἔχουν τὸ ψυχικὸ σθένος, νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστη τους στό Χριστό καὶ νὰ Τόν προσκυνήσουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους. Μακάρι, στὴν προσευχή μας, νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεό, νὰ μᾶς φωτίζει ψυχικά, ὥστε νὰ τὸν λατρεύουμε καὶ προσκυνοῦμε *«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ».*

Πρωτοπρεσβύτερος
π. Βύρων Λάμπας
Ἐφημέριος ἐνορίας Βουνοπλαγιᾶς